

Și dacă a mers acolo filosoful, văzu cum strălucea tot palatul acelui boier, că și pe jos, pretutindenea, era cu aur și unde era masa, era împodobită cu perne de fir. Atuncea zise filosoful către boierul acela: eu nu te laud întru aceasta, căci ai împodobit casa ta toată, dar aici n-ai numai oameni tineri chemați, ci ai și bătrâni și când vor vrea să scuipe n-au loc, fără numai în obrazu-ți; căci numai obrazul îți este gol, fără de aur.

Vezi cum este omul acela, batjocorit de toți oamenii, când cele din afară ale trupului împodobeste, și sufletul lui nu-l vede, fiind gol și rănit de multe păcate, care muncă și pedeapsă va primi.

Pentru că de va pierde cineva bani omenești, va putea iarăși să-i câștige și să-i dea; așisderea case, slugi, sau alte moșii de va pierde, poate sa le mai câștige, iar sufletul de va pierde, alt suflet nu va mai putea câștiga; măcar să fii împărat a toată lumea.

Și de vei da lumea toată, nu vei putea să mai răscumperi sufletul.

Dumnezeu a dat toate perechi firii noastre: doi ochi, două urechi, două mâini, două picioare, că de se va betegi o parte, cu cealaltă să avem mângâiere întru trebuința noastră.

Iar sufletul numai unul ne-a dat, și dacă îl vom pierde și pe acela, cu ce vom trăi?

Sufletul care va avea iubirea de arginți și iubirea banilor, nu va putea lesne să se izbăvească. Că precum pasărea care se prinde în vergele ce se pun cu vasc, nu mai are scăpare, așa este și iubitorul de arginți, sufletul odată căzând la necunoștința mântuirii lui, nici de cum nu mai poate veni din necunoștință, la cunoștință, ci umblă rătăcit pretutindenea întru poftele cele dobitocești, până ce întru acea răpă a pierzării, va surpa mântuirea lui.

Precum pământul fără umezeală, nici odată nu răsare sămănături, întru acest chip și în sufletul, care nu este luminat de dumnezeieștile Scripturi, rod duhovnicesc nici odată nu răsare.

Și precum pământul, de nu se va semăna într-însul, răsare iarbă nefolositoare, așa și sufletul, care nu socotește moartea, pururea pofteste lucruri stricătoare și rele.

Cei mai mulți oameni, la podoba

trupului, cu toată grija și nevoința lor, sfârșesc avuția lor; iar pe suflet îl părăsesc, flămând și secetos de cuvântul lui Dumnezeu.

Și nici osteneală nu suferim, și nici bani nu dăm, ci numai de am vrea să facem îndreptare sufletului, toată îndreptarea o vom face. Iar aceasta de nu o vom face, mare pedeapsă și muncă vom avea, la munca cea de veci, precum și cei ce sunt închiși, sunt în legături pururea triști.

Și ce multă frică au în ziua aceia, cei ce vor sta înaintea ușii Judecătorului și mai vârtos când vor auzi glasul Judecătorului, de frică se înneacă și se fac ca niște morți.... Așa se teme și sufletul când va să se despartă de trup, că fiind a merge la judecata cea înfricoșată și negreșită a lui Hristos, pentru aceia îi este frică și tremură și se ispitește să fugă din mâinile îngerilor.

De vreme ce atuncea, orice va fi luat de la cineva, sau a lăcomit, sau cumva a fost vrăjmaș, au cu drept, au cu strâmbul, sau alt rău va fi făcut, înaintea lui stau toți pârâșii și cu amar îl pedepsesc. Pentru aceia, a fost făcut sufletul nostru nemuritor, ca să fie și trupul nemuritor, pentru ca să dobândim veșnicile bunătăți.

Iar de ești la pământ prins ca cu niște piroane, și cerul este gata și deschis ca să te primească, socotește cu gândul tău, câtă batjocorire, câtă necinste este, când Dumnezeu dăruiește cele cerești, și tu nu voiești, nici gândești și alegi pământul, mai bun decât cerul, căruia să ne învrednicim toți, cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine toată mărirea, cinstea și închinăciunea în veci vecilor. Amin.

(Sf. Ioan Gură de Aur, Pentru suflet și nădejde)

